

kræver dobbelt samtykke – samtykke fra både den domfældte og fuldbyrdeslandet, jf. gennemgangen ovenfor i dette afsnit, pkt. 1.2.2.

For så vidt angår anmodninger om fuldbyrdelse vedrørende andre end danske statsborgere, som enten bor her i landet eller er udvist hertil, forudsætter rammeafgørelsen, at udstedelsesstaten forinden har indhentet et samtykke fra de danske myndigheder til at fremsende anmodningen.

Justitsministeriet har ikke fundet, at der er anledning til at ændre den nuværende praksis på området, hvorefter Danmark som udgangspunkt modtager egne statsborgere og personer med fast bopæl her i landet til afsoning, når de pågældende selv ønsker, at den idømte sanktion fuldbyrdes her i landet. Efter lovforslaget vil fuldbyrdelse derfor kun kunne afslås under henvisning til domfældtes manglende tilknytning til Danmark, hvis attesten angår en domfældt, der hverken er statsborger eller har fast bopæl i landet, jf. forslaget til § 29 f, nr. 2, samt pkt. 3.2.9 om denne afslagsgrund nedenfor. Som udgangspunkt agter Justitsministeriet således fortsat at meddele samtykke til modtagelse af domfældte, der er danske statsborgere (uanset bopæl) og udenlandske statsborgere med fast bopæl her i landet, hvis de pågældende har udtrykt ønske om, at den idømte sanktion fuldbyrdes her i landet. Artikel 5 i forslaget til rammeafgørelse indebærer dog, at en anmodning om fuldbyrdelse ikke vil kunne afslås under henvisning til, at den domfældte ikke har givet sit samtykke til anmodningen om fuldbyrdelse her i landet, hvis den domfældte er udvist hertil eller har taget ophold her i landet under eller efter straffesagens behandling i udstedelsesstaten, jf. den netop refererede bestemmelse i § 29 d, nr. 1, i loven, jf. lovforslagets § 1, nr. 12. Er et af disse kriterier opfyldt, vil Justitsministeriet derfor meddele samtykke til at modtage anmodningerne vedrørende danske statsborgere (uanset bopæl) og udenlandske statsborgere med fast bopæl her i landet, selv om de pågældende ikke har udtrykt ønske om, at den idømte sanktion fuldbyrdes her i landet.

Som anført ovenfor er rammeafgørelsens udgangspunkt, at medlemsstaterne er forpligtede til at overtage afsoningen af en fængselsstraf eller fuldbyrdelse af en anden frihedsberøvende foranstaltning, der er idømt egne statsborgere, som bor i eller er udvist til »egen« medlemsstat, hvis den domfældte opholder sig i enten udstedelsesstaten eller fuldbyrdeslandet.

Fuldbyrdelse af en afgørelse om fængselsstraf eller anden frihedsberøvende foranstaltning vil dog kunne afslås af en række grunde, som fremgår af artikel 9 i forslaget til rammeafgørelse. Disse afslagsgrunde er

udtømmende opregnet i rammeafgørelsen, og der vil derfor ikke kunne meddeles afslag på en anmodning om fuldbyrdelse, hvis der ikke foreligger en af de afslagsgrunde, der er anført i rammeafgørelsen.

Ifølge præambelens 7. betragtning i forslaget til rammeafgørelse skal intet i rammeafgørelsen dog fortolkes som et forbud mod at nægte at fuldbyrde en afgørelse, hvis der er objektive grunde til at formode, at sanktionen er idømt med det formål at straffe en person på grund af den pågældendes køn, race, religion, etniske baggrund, nationalitet, sprog, politiske overbevisning eller seksuelle orientering, eller at den pågældendes situation kan blive skadet af en af disse grunde. Tilsvarende præambelbetragtninger i de øvrige rammeafgørelser om gensidig anerkendelse og fuldbyrdelse af strafferetlige afgørelser er gennemført i loven om fuldbyrdelse af visse strafferetlige afgørelser som udtrykkelige afslagsgrunde. Dette lovforslag indeholder således også en bestemmelse herom i den foreslåede § 29 d, nr. 5, i loven, jf. lovforslagets § 1, nr. 12.

Tilsvarende afslagsgrund findes i 1970-konventionens artikel 6, litra b og c.

Det bemærkes, at rammeafgørelsen ikke giver mulighed for at afslå at fuldbyrde en afgørelse under henvisning til, at fuldbyrdelse af sanktionen i den pågældende medlemsstat ikke vil tjene det formål at lette den domfældtes sociale reintegration.

Da afslagsgrundene i artikel 9 er fakultative, er det overladt til medlemsstaterne, dels om de overhovedet vil gøre brug af de pågældende afslagsgrunde, dels om de i givet fald vil udforme gennemførelsesbestemmelser som ufravigelige bestemmelser.

Justitsministeriet foreslår, at samtlige afslagsgrunde medtages i loven, jf. forslag til lovens § 29 c-f.

Afslagsgrundene i § 29 d foreslås at være ufravigelige, mens afslagsgrundene i § 29 c, stk. 2, § 29 e og § 29 f foreslås at være fakultative. Ved vurderingen af, om afslagsgrundene bør være ufravigelige eller ej, har Justitsministeriet lagt vægt på, at mulighederne for at forbedre resocialisering for domfældte personer, som er et væsentligt hensyn bag forslaget til rammeafgørelsen, almindeligvis må antages at være bedst i det land, hvor domfældte er statsborger og/eller har fast bopæl, hvilket taler for færrest mulige obligatoriske afslagsgrunde. Justitsministeriet har endvidere lagt vægt på, at også den domfældtes eventuelle ønske om afsoning her i landet må antages at have betydning for domfældtes muligheder for resocialisering. Efter Justitsministeriets opfattelse bør den domfældtes samtykke til en anmodning om fuldbyrdelse af en idømt